Heyermans' Camera

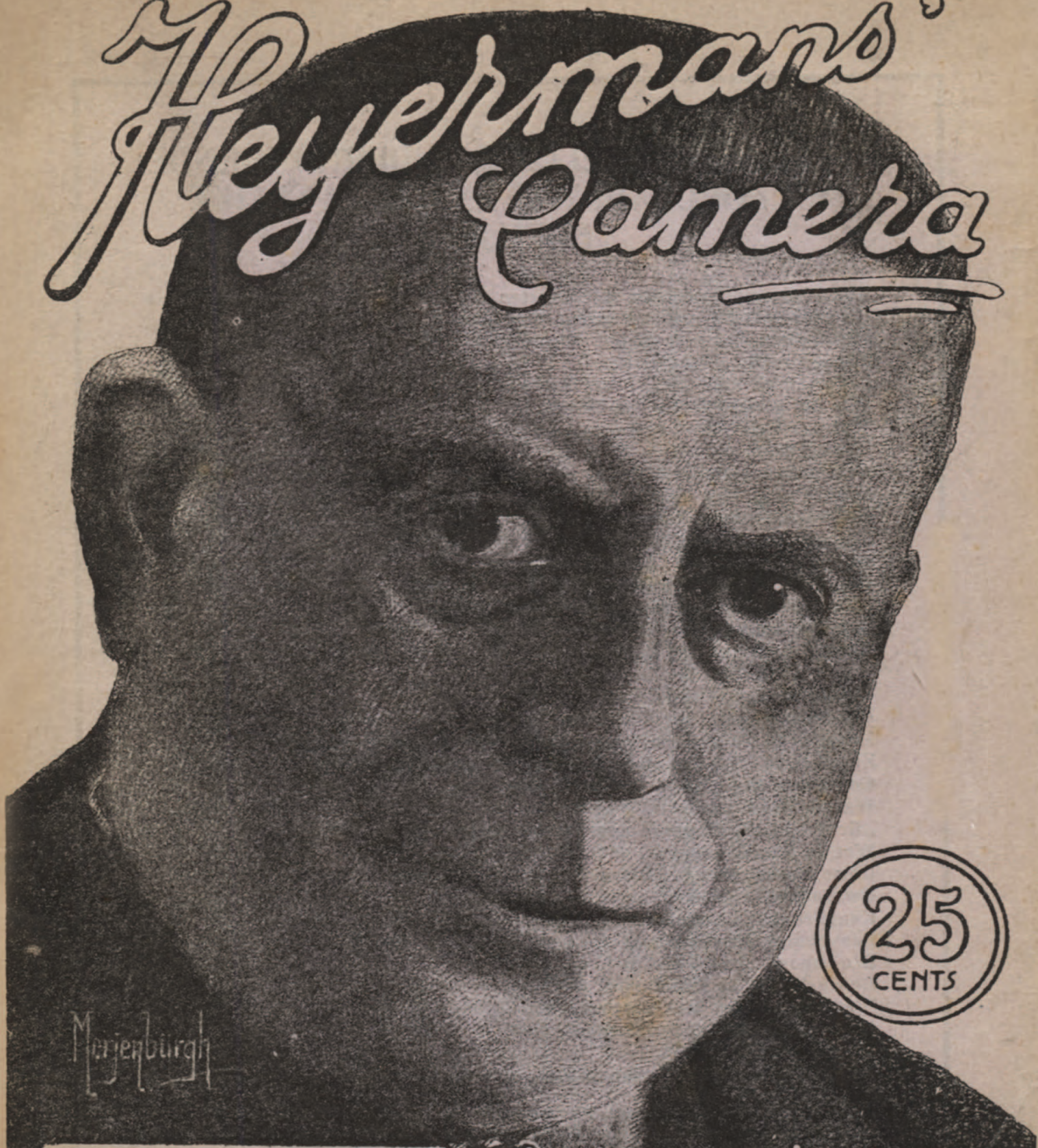

25 CENTS

Pour tant d'amour

Levensschetsen

DOOR

HERMAN HEIJERMANS Jr.

(S. FALKLAND)

N.V. A.W. Segboer's Uitgevers-Mij. Den Haag

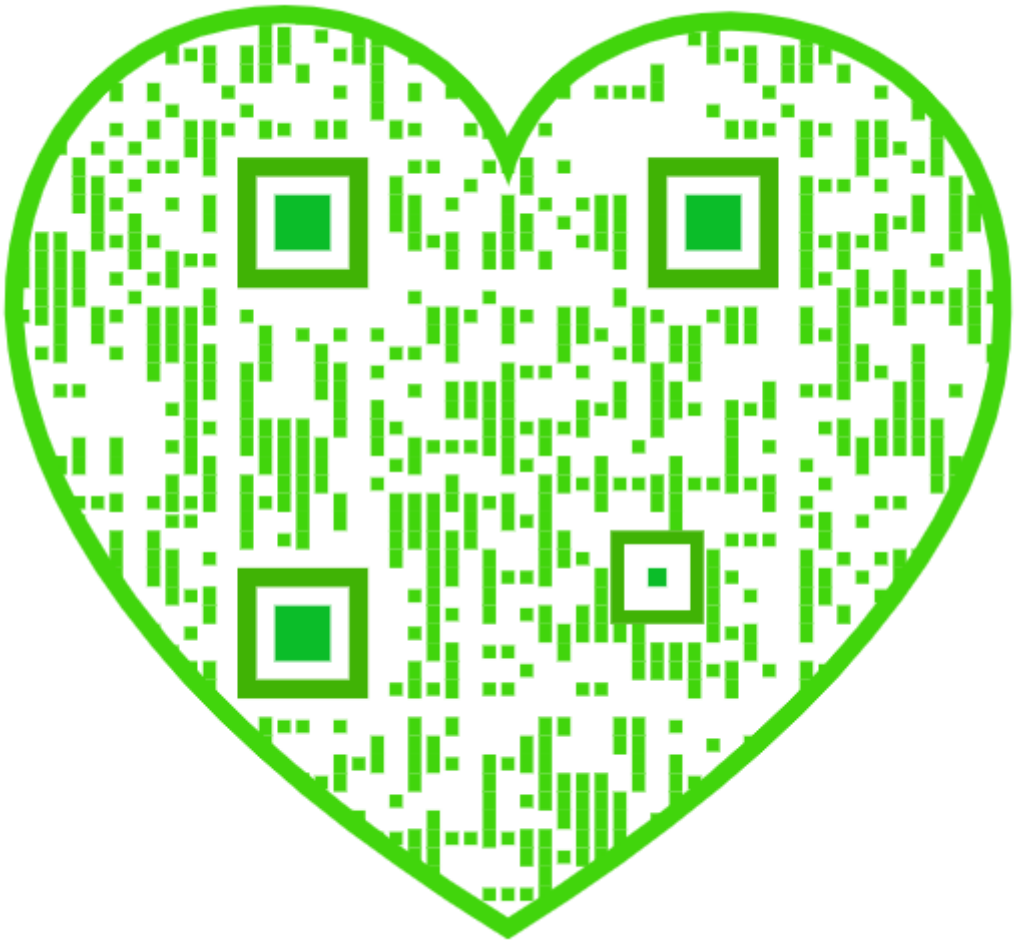

SERIE VERMAKELIJKE, ONDERHOUDENDE EN POPULAIR-WETENSCHAPPELIJKE BOEKJES.

Twaalf Gezelschapspelen met Kaarten, door C. Bend . . . . . 35 cents
Uw toekomst uit getallen lezen, door Magda . . . . . 60 „
Goochelkunstjes met papier, door Dolf Kramers . . . . . 60 „
Minne-Orakel, door Dorrie . . . . . 60 „
Droomen en Visioenen, door Thérèse Mooy . . . . . 60 „
Wat het gezicht zegt, door Magda . . . . . 60 „
Wat een huisvrouw weten moet, door M. Kroesen Abink . . . . . 60 „
Buikspreken, door Wim Thiange . . . . . 60 „
Gezelschapsspelen voor Jong en Oud, door Truus du Graud . . . 60 „
Hypnotisme, door Stephan Martin . . . . . 60 „
Billardtrucs, door Practicus . . . . . 60 „
Silhouetten, (Handschaduwbeelden) van Pim . . . . . 75 „
De Salon-Artist, door Kees Manning . . . . . 75 „
Dansen en hoe het te doen, door Tine van Aalst . . . . . 75 „
De Amateur-Boeienkoning, door Gordanius . . . . . 75 „
Goochelkunstjes voor Iedereen, door Han de Lange . . . . . 75 „
Nieuwe Kunstjes met Horloges, Ringen, Zakdoeken en Vlaggen, door Dik van Dongen . . . . . 75 „
Wonderen der Chemie, door Piet van der Sluys . . . . . 75 „
Goochelkunstjes voor Kamer en Tooneel, Cees de Rooy . . . . . 75 „
Kunstjes en Puzzles met Vragen en Antwoorden, door Jan Vermeers 75 „
Kunstjes met Kaarten en eenvoudige Hulpmiddelen, door Jo de Brie 75 „
Goochelen met geld, door Kees Lagooy . . . . . 75 „
Wat de Hand zegt, door Magda . . . . . 75 „
„Getapt Zijn", Etiquette voor Dames en Heeren, door J. van Mars 75 „
Wat de Kaarten zeggen, door Magda . . . . . 75 „
Gemeenschap met het Hiernamaals, door William T. Stead . . . . 75 „
Uw Toekomst Weten?, door May Amend . . . . . 90 „
Kunstjes met kaarten zonder Hulpmiddelen, door Jim Adé . . . . 90 „
Eenvoudige Goocheltoeren die ieder doen kan, door Ben van Raalt 90 „
Droomboek, door Chris de Lee . . . . . 90 „
Goochelen in de Huiskamer, door Han de Lange . . . . . 90 „
Nieuwe Kunstjes met Kaarten, door Chris de Veine . . . . . 90 „
Graphologie (Handschriftkunde), door G. de Waart . . . . . 90 „
Droomlexicon, door Magda . . . . . 90 „
Contract- en Royal Auction Bridge, door C. Bend . . . . . f 1.50

Ieder werkje is voorzien van een pakkende in twee kleuren gedrukte omslagteekening en zijn verkrijgbaar in elken Boekhandel, aan alle stads-kiosken en na ontvangst van post-wissel (of giro No. 70927) bij

N.V. A. W. SEGBOER'S UITGEVERS-MAATSCHAPPIJ
's-GRAVENHAGE.

POUR TANT D'AMOUR

POUR TANT D'AMOUR

LEVENSSCHETS

DOOR

HERMAN HEIJERMANS JR.

N. V. A. W. SEGBOER'S UITGEVERS-MAATSCHAPPIJ
'S GRAVENHAGE

„Ik heb," zei Cobus deemoedig, en de herinnering aan 't triestig avontuur scheen in z'n anders durf-grage oogen na te leven en sombere echos te wekken —: „... ik heb — draag ik de verantwoordelijkheid? — bestemt 'n mensch eigen lot, eigen karakter, eigen hartstochten en neigingen? — ik heb 'n licht-ontvlambare natuur, 'n aard in rijkste harmonie met de opperste lyriek in vrouwenoogen, 'n teer-besnaarde ziel, die als 'n Aeolus-harp op den toets van 'n adorabele meisjeshand reageert — en aan den anderen kant ben 'k zoo gruwelijk onmuzikaal, dat 'k de Ouverture Eleonore C van Bach..."

„Hoho... Beethoven!..."

„Struikel niet over zùlke kleinigheden, Samuel S.! — dat 'k de Ouverture Eleonore C van Beethoven dan, desnoods op 'n draaiorgel getransponeerd — wat drommel, lach niet! — 't angstzweet van m'n ontmoeting breekt me nog uit! — mooi zou vinden... Op dat vervloekte muzikaal gebied heb 'k tot vandaag alles hardnekkig schoon gevonden, om 'r van af te zijn, om geen flaters te begaan en om m'n verstopte ooren voor anderen te verbergen... Je vraagt je af, welke fatale vergissingen de Schepping begaat, die iemand doet trillen bij den klank van 'n schattige stem en 'm doof laat voor 't geluid dat duizenden met devotie aanbidden...

Op 'n dag — om je niet langer charades op te geven — ontmoet 'k bij Michel de Hondt — Italiaansche Opera — Paleis voor Volksvlijt — 'k moest 'r voor z a k e n heen — ik h o u nou eenmaal niet van muziek — en kan 't niet helpen — ik m o e s t 'r heen, omdat 'k 'n Franschman over had en die maniak p e r s e wóu — ontmoet 'k in de loge naast de onze 'n vrouw groot, slank, bleek, zwart van haar en 'n-nieuwe-lente-'n-nieuw-geluid in de gazellenoogen. Ze was... Maar wat geeft 'n opgewonden beschrij-

ving?... Heb jij ooit 'n indruk van 't vrouwelijke in 'n vrouw door 'n minutieuze descriptie gekregen?... Ze was 'n eerste-klas beauty en tijdens de heele voorstelling van La Favorita van — van — hoe hee-tie ook weer? — enfin dat 's bijzaak — gedurende de heele voorstelling, luisterde 'k nauwelijks naar wat ze op 't tooneel bliefden te zingen — onder ons: 'k vind 't gewoon idioot dat ze mekaar in 'n opera met hooge C's in plaats van met argumenten te woord staan — ik luisterde met m'n volste aandacht naar 't frou-frou van de zijden blouse en naar de melodie van twee oogen, die 'k nooit zal vergeten...

Tusschen het eerste en het tweede bedrijf liet 'k m'n enthousiasten Fransoos alleen naar de koffiekamer wandelen. Ik bleef logevast. 'k Las m'n programma of 'k 'r kolommen scheikundige ontdekkingen in bestudeerde — gaat 'r iets boven organische en anorganische chemie? — èn las in de gazellen-oogen, die zoo welwillend waren bij herhaling 'n visite in de buurt van de mijne te maken. Bij 't tweede bedrijf zat ik al zoo met m'n stoel dat 'k enkel 'r profiel hors concours voor me had. Wat ging me 't gedoe achter 't voetlicht aan?... Is 'n roman van dichtbij geen heerlijker ding dan 'n roman met bordpapieren dekor — is 't licht in twee goddelijke oogen geen kunstzinniger genot dan 'n voetlicht of 'n schijnwerper...? ...Schud je hoofd, vriend — ik ben die ik ben! Chassez ta nature, elle revient au galop!...

Kort en goed — ik bofte zoo dat ik in de groote pauze door 'n vriend, die ook haar kende, in de gelegenheid gesteld werd vier vingertoppen in handschoenen aan te raken en de oogen, achter 'n hatelijke voile van dichterbij te bewonderen. Van af dat suprême moment was ik zoo verliefd als 'n hoogerburgerscholier. Voor den zooveelsten keer van m'n pover beetje leven, stond 'k als 'n stumper voor 't Danaïdenvat der zotheden... 'k Liep 'r na in de schaduw der huizen om te „ontdekken" waar ze woonde, waar 't verlichte venster van 'r kamer in de stad was, waar ze ademde, waar de wanden 'r gelaat, 'r mond, 'r lippen, 'r neusje, 'r oogen omsloten... 'k Bewaarde als 'n reliquie 'n knoop van 'r glacee — 'k dronk thee in drie, vier tea-rooms om 'r nog eens te ontmoeten — 'k kreeg hartkloppingen als 'k 'n voile en 'n hoed zag, die op de hare leken...

En 'k bofte nog eens. Op 'n avond, of 't zoo móést, of 't geminachte Fatum 'r van zijn kant plezier in had — zaten we naast elkaar — zij, hij en ik — 'r was helaas ook 'n hij — en 'n hij tweemaal grooter, tweemaal robuster dan ik... 'k Hernieuwde de kennis — 'k kreeg 'r meer dan eens, maar altijd op straat, of in 'n schouwburg of café te zien — en langzamerhand kwam 'k op de hoogte van 'r faits et gestes... Ze leefde ongelukkig. Ze was op 't punt te scheiden. Ze klaagde. Ik brandde van meelijden. 'k Zou voor 'r door brandnetels en laaiende vuren gehold zijn. 'k Zou in staat zijn geweest 'n duel voor de twee verwijtende gazellen-oogen af te dwingen — als 'r 'n partner geweest was... Maar in principe vecht 'k niet met geraas makende revolvers en 'k respecteer de rechten van den wettigen man, in het bijzonder als-ie voorturner van 'n gerenommerde gymnastiekvereeniging is. De rek, de brug, de ringen, de hoogstanden, de kiepen en reuzezwaaien hadden roet in 't eten van dat eens gelukkig huwelijk geworpen. Hij had 'r avonden en brokken nacht alleen gelaten voor de dubieuze belangen van z'n sportclub — zij, met iederen gymnastiekwedstrijd méér van 'm vervreemdend, ongevoelig voor de gouden en zilveren medailjes die hij met de spieren van z'n armen en beenen verwierf, zocht 'r troost bij 'r Bender-piano op afbetaling, bij 't zingen van liederen in zenuw-verslappende eenzaamheid en in de vróúwelijke vertroosting van meerder intellectueele mannen. Ik was een dergenen, die 'r b e g r e e p. 't Huwelijk is dikwijls 'n trait-d'union van menschen, die mekaar zoo uitnemend begrijpen, dat 't innerlijk begrip 'n eind aan de entente cordiale maakt. Zij hoogschatte mijn hartstocht voor atomen en moleculen. Zij interesseerde zich voor picrinezuur en radium, voor de geheimen van m'n laboratorium — ik huichelde te goeder trouw extase voor Schubert, Richard Strauss en Wagner. Zoo vonden we mekaar platonisch, geestelijk en hooger-menschelijk in „De Kroon" of bij „Mast" of bij „Schiller" in de uren dat h ij met halters werkte of z'n lenigheid in 't ver-springen toonde. En onze groeiend-ontluikende genegenheid mocht 'r wezen, omdat hij en zij de goede gelegenheid zochten om mekaar op beschaafde manier 'n adieu voor altijd toe te wenschen.

Welnu — eergisteravond — sloeg 'k 'n figuur als modder. Voor

't allereerst na de kennismaking in de koffiekamer van 't „Paleis" bij de opvoering van La Favorita, maakten we 'n prettiger afspraak, comme-il-faut, maar gezelliger.

„Hij," zei ze — 'r werd nooit anders dan van „hij" en „hem" gesproken met sterk-betoogende accenten —: „hij heeft vanavond jaar-vergadering van z'n club... Kom om negen uur 'n kop thee drinken. Dan zitten we minder bruut en minder gegeneerd dan in koffiehuizen — en ik zal je m'n liefste liederen voorzingen..."

„Graag," zei ik met overtuiging — ze had me juist van 'n grof incident met hem verteld — en m'n meelij steeg.

„Maar je mag onder geen omstandigheden bellen," zei ze met nadruk: „...m'n meid zend 'k natuurlijk niet weg, en 'k vind 't minder geschikt dat die je openmaakt..."

„Hoe dan?" vroeg 'k, gehoorzaam als 'n slaafje.

„Je moet," lei ze uit — en ze glimlachte met 'n weemoed om voor te knielen: „je moet iets ongewoons fluiten... Je loopt heen en weer onder de boomen van de gracht en je fluit bijvoorbeeld de aria van den koning uit de „Favoriet"...

„Waarom juist die?" vroeg ik: „...'t kan toch net zoo goed bijvoorbeeld de eerste regel van 't „Wien Neerlandsch Bloed" of van 't „Wilhelmus" zijn...?"

„Nee!" weerde ze met 'n blos van levendigheid af: „asjeblief niet! Ik heb 'r m'n speciale redenen voor dat 't niet iets mag zijn dat iedereen fluit... 'r Worden bij ons op de Gracht zoo ontzettend veel afspraakjes op die manier gemaakt — 't wemelt van vrijers die dienstmeisjes, die niet uitmogen, op die ordinaire manier waarschuwen om even buiten te komen of 'n boodschap te verzinnen, dat 'k voor geen goud naar beneden sluip als 'k niet volmaakt zeker ben dat je 't ben..."

„Goed. Uitstekend," antwoordde ik: „ik zou je ook niet graag compromiteeren... Wàt moet 'k dus fluiten...?"

„Nou, de bekende aria," lachte ze als 'n theeroos bij ochtenddauw: „...Pour tant d'amour ne soyez pas ingrate... Lorsqu'il n'aura que toi pour seul bonheur..."

„Ik zal 'r zijn om negen uur precies," zei 'k stralend: „en 'k zal fluiten: Pour tant d'amour ne soyez pas...!"

Ze had 't me zacht en met 'n zevenden hemel in 'r oogen voorgezongen — ik floot 't keurig na. Want in den grond heb 'k 'n uitstekend gehoor voor melodieën, die warm worden opgediend.

We scheidden. 'k Liet me dien dag zorgvuldig scheren met 'n friction toe. 'k Soigneerde me met overleg, kocht 'n nieuwe das en nieuwe handschoenen. 'k Dineerde vroeg en zat na 't dessert om half zeven als 'n jongeling in den maneschijn te droomen. Als ze van den sport-maniak gescheiden was, trouwde 'k 'r positief. Eens moet 'r 'n eind aan je treurwilgen-bestaan komen — eens moet je je rangeeren. 'k Drong nog 'n zwarte koffie en luisterde naar 't orkestje dat walsen en luchtige dingen speelde. Toen — met 'n schok door m'n lichaam — dacht 'k: hoe is die melodie ook weer...?... Hoe zing je P o u r t a n t d' a m o u r...? Ja, nou grinnik jij satan!... Maar ik kon 'r niet op komen. Ik neuriede, zong door m'n neus, floot zachtjes... Mis... Niks dat 'r op leek... Tien, twintig, dertig keer herhaalde 'k de woorden van den koning alsie z'n minnares aanbeveelt den gewezen kloosterbroeder te huwen — ik perste, gromde, vloekte, draaide op m'n stoel: de melodie was gladweg verdampt.

'k Betaalde, wachtte 'n kleine orkestpauze af, ging op de Duitsche dame toe, die met viool en strijkstok 't quartet dirigeerde en vroeg 'r vriendelijk hoe men zong: P o u r t a n t d' a m o u r...? Ze snapte 't niet. Ze had 'r nooit van gehoord. Ze dee stug, omdat ik obstinaat dee en 'r in opspraak bracht — en toen 'k 'r voldoende verveeld had, tikte ze met 'r strijkstok tegen den lezenaar en 't orkestje speelde 't Io-vivat, omdat 'r wat studenten bij 'n flesch wijn zaten te fuiven.

Op straat, bij zevenen, zette 'k me op 'n bank van 't Rembrandtplantsoen. 'k Wroette met m'n parapluie — 'r zat 'n buitje — door de ingetrapte kiezels — 'k neuriede telkens opnieuw — wond me op — raakte nerveus — zei mateloos geduldig P o u r t a n t d' a m o u r enzoovoort — wat 'k zuchtte en hoe 'k wurmde, 'k kreeg de melodie niet te pakken.

De vuisten ballend dee 'k toen 't allerbeste wat 'k onder die pech-omstandigheden kòn doen: 'k liep naar de telefooncel van den portier van „Mast" en schelde 'n paar brave kennissen op.

't Eerste Smit — wiens kinderen allemaal piano spelen.

„Bernard," zeg 'k zóó als 'k z'n stem hoor — hij was van tafel opgesprongen — doktoren dineeren meestal laat: „Bernard: hoe is de melodie van P o u r t a n t d'a m o u r... uit de F a v o r i e t...?"

„Wat is dat voor 'n flauwiteit, Cobus," antwoordt-ie nijdig: „mot je me daarvoor van m'n eten weghalen?... Bel tegen 'n uur of negen nog maar is op..."

„Bernard," smeek ik: „is 't zoo'n moeite me even te zeggen...?"

„Ach loop, idioot!" zegt hij „beleedigd" — en 'k hoor niets meer.

'k Bel Mullens op — da's 'n kerel, die lid van 't Concertgebouw is en haast geen concert overslaat.

„Mullens," verzoek 'k zoo gedwee of 'k 'm honderd pop te leen vraag: „...hoe zing jij P o u r t a n t d'a m o u r...?"

„Mensch!" gromt-ie lomp: „me kop staat nog al naar zingen... We hebben de grootste mot, m'n vrouw en ik over visch, die rood op de graat op tafel gekomen is..."

„Wat hindert dat?" houd ik vol: „'k heb die melodie voor 'n wetenschappelijk onderzoek noodig..."

„Spijt me, Cobus," antwoordt-ie ineens zoo fluisterend of-ie niet meer a l l e e n voor 't toestel staat: „...'k heb nooit de „Favoriet" gezien..."

Hardnekkig, taai — 'k geef 't in 't leven zelden op — wandel 'k naar „De Kroon". Daar zit Giesen — je ken 'm: redacteur van de ...krant — bij z'n dessert.

„Jan," val 'k met de deur in huis — zijn hand nog in de mijne: „hoe klinkt die aria P o u r t a n t d'a m o u r uit de „Favoriet" ook weer?..."

„Waarvoor mot j i j dat weten — wou je 'r met spectraalanalyse gaan behandelen?" lacht hij met 'n nog vollen mond.

Zonder 'm op de hoogte te brengen dring 'k aan. Hij stouwt de lading van z'n denkershoofd in 't ruim van z'n handen, blaast voorzichtig door de tuit van z'n vette lippen en zegt dan stellig: „Tááátetàààtetáááá...!"

Nou ben 'k n i e t muzikaal en 'k erken dat — maar als je Giesen gehoord had, zou je 'm 'n opstopper gegeven hebben.

„Dat lijkt naar niets! Heb je de opera gezien?" vraag 'k ongeduldig.

„Mensch," zegt-ie nuchter: „'t i s tááátaretàààà..."

'k Laat 'm praten en lachen — hij had me 'r tusschen genomen — ga de straat op — over half acht — loop in 'n muziekwinkel binnen, vraag 'n klerk die van toeten noch blazen weet — val 'n juffrouw in 'n grammofoon-platen-magazijn lastig — spreek 'n paar kennissen aan die de Kalverstraat bekuieren — en drentel diep-rampzalig van den Dam naar 't Centraalstation en van 't station naar 't Rembrandtplein. Over achten, opgejaagd, moe in m'n kop, ontmoet 'k 'n heer met 'n viool onder den arm. Ha, 'n muzikant!...

„Excuseer," zeg 'k met 'n welwillendheidsglimlach om de wereld te veroveren: „...kent u de opera „De Favoriet" van Meyerbeer...?"

„Die is niet van Meyerbeer, maar van Donizetti," haarklooft de man onmiddellijk — zeldzame pedante anstellers, die muzikanten: of 't 'r op ankomt van w i e 'n opera is!

„Maar kent u 'r?" vraag 'k blij.

„Op m'n duimpje..."

„Hoe is dan de melodie van...?" zeg ik voor de zooveelste maal. En jawel! Uitstekend! Ik fluit 't 'm na, druk 'm dankbaar de hand en blijf de regels in één zet herhalen tot 'k 'r tegen wil en dank, al stappende en naar de gracht spurtende, de melodie van de „Marseillaise" mee begin te verwarren en op de hoogte van 't huis geen geluid durf te geven, omdat 'k 't wéér finaal kwijt ben.

't Regent — 't giet — de boomen zijn dakgoten geworden — de klok slaat negen en ik loop met m'n defecte onmuzikale ziel onder m'n levensmoeden arm. Tien passen voor me uit fluit 'n slagersjongen herhaaldelijk en met stuitend opzet 'n tingeltangelrefrein en 'n dienstmeid verschijnt aan 'n betralied keukenraam. Aan de overzij van de gracht wordt 't begin van 't Engelsche volkslied gefloten en zie je 'n vrouw over 'n kozijn bungelen. Ik kreun, span me in, fluit 'n ongearticuleerd falsetje, probeer 't nog eens — en beknars m'n tanden van opgekropte woede... Kwart over negen. Half tien...

Eindelijk bel 'k aan — beter 'n afspraak gedeeltelijk verbreken dan 'r nièt houden. Ik bel een, twee keer — 'n brutale meid komt de trap af en zegt dat mevrouw niet thuis is...

Gister ontmoet 'k háár. Ze herkent me niet. Ik groet. Ze kijkt langs me heen. Ik schrijf. M'n brief komt terug.

En als je me op 't oogenblik op 'n pijnbank legt, weet 'k nog niet hoe de vervloekte melodie is van 't P o u r t a n t d'a m o u r!"

EERSTE KUS

Heete, zomersche dag als 't was, en krioelen als 't Zondagsche volk tusschen de badstoelen en zandhoopen en biertenten dee, waren ze naar de duinzij opgedrenteld, waar je wel moeilijker, met lood an je beenen, door 't mul-verzakkende zand sjokte, maar waar je eenzamer, niet zóó opgelet, en hand in hand loopen kon. Bij 't groote Badhuis, moe van de lange wandeling, heelemaal van Haarlem, hadden ze 'n half pond krieken, midden tusschen de menschenvolte in, zitten snoepen. Paars van lip en nog eens zoo dorstig — van de tien krieken waren 'r minstens zes rot geweest — afzetters, hoor, om op 't blinkende strand met je fruitkar net zoo afgemikt in de schaduw te staan, dat de kersen eens zoo dik en eens zoo gaaf leken! — paars van lip en met blauw-paarse vingertoppen, hadden ze in 't kokende zand gerust, 't tamme slaan van de branding, 't vonken spetten van de zee langs de zeilbootjes, 't bajen van angekleede menschen — verbeel je: a n g e k l e e d ! — 't in 't water duwen der tintel-witte badkoetsen en 't gedrang van de menigte bij de zilverklotsingen bekeken.

„Zou jij d'r trek in hebben, om te bajen?" had hij gevraagd.

„Jesses, nee," had zij geantwoord: „je heelemaal uit en weer ankleejen — en met je klesnatte hare voor gek loope... Dat hoef-ie ommers niet, as je niet vuil ben, watte?"

„Als ik smerig ben," had hij slaaprig gepraat — z'n haar broeide onder z'n lakensche pet, en afdoen kon je 'm niet voor de zonnesteken, die je te pakken had eer je 't wist: „as ik me verschoon, spoel 'k me af bij de gootsteen da-me tande d'r zeer van doen, en dan wrijf 'k me na da-me vel zoo rood ziet as 'n gekookte biet... Maar zeewater stinkt... Daar wor je nog eens zoo vies van..."

„Moeder," had zij loompjes-benauwd geantwoord: „zet Zaterdagavond twee panne en de ketel op 't fornuis. Dan wordt eerst me kleine broertje gewasschen — die maakt 't water nie-eens vuil — en dan neem ik 'n voetebad... As je voete en je hande schoon zijn, hoef-ie niks meer te doen, want de rest krijgt geen stof, watte?"

Toen, doodop en met 'n tikje verveling — daar liep-ie beursch voor om in 't snikheete zand je hart uit te hijgen — leien ze 'n poos stil naast mekander.

Zij was schriel en kortheupig. Omdat 'r haar nog in piekjes hing, met 'n veterbandje en om 't bandje 'n lint, omdat ze voor moeder nog geen opgestoken vlechten mocht dragen — 'n mensch was vroeg genoeg oud en keduuk — reikten 'r rokken tot aan 'r enkels, niet verder. As 'r haar de hoogte in mocht, mochten 'r rokken de laagte in. En niet eerder. Je ouwers wisten 't best hoe 't hoorde. Nou droeg ze 'r Zondagsche jurk — keurig, hoor — de rok wit en de blouse wit, pas gestreken, en de rooie ceintuur dekte goddank 'n brandplek van 't ijzer, toen ze 't verlejen maand zellef had willen probeeren. Met de oogen dicht voor de zon, lei ze languit, den rand van den stroohoed om 't zweetende voorhoofd, en de paarse kriekenlippen vergrootten den mond onder 't vinnig gestippel der sproeten. In Maart was ze zestien geworden. In de wijde breedte van 't strand leek ze 'n zorglijk-flets vrouwtje en de piekjes blond haar omkransten 'r halfbloote halsje of 'r nooit meer groei in zou komen.

Hij, jongen van zeventien, schamel in 't glimmende pak, ineens met 'n zet ontloken aan de lengte der broekspijpen — nou-ie lei in 't zand, barstte 't gebobbel der kousen boven de lipjes der schoenen — had 'n aankomenden snor en over 't vest met de stukkende knoopjes, spanden de schakels van 'n horloge-ketting uit de Bazar. Vandaag droeg-ie de gekeerde manchetten van de vorige week, uit 'n split van z'n jasje stak de papieren pijp, die-ie op de vijf-van-'n-dubbeltje toe had gekregen.

Warm-gebraaid en gestoomd, stapten ze nu langs de duinglooiing voort. De zon laaide as 'n mirakel, 't asphaltpapier der tenten bladderend en de stukgetrapte helmen zoo zengend en verschroeiend of ze zich nooit meer uit 't pulverbad op zouen

heffen. Van 't zuiden, meegevoerd met 't zwoele gestuw van den wind, streken torren en hommels neer in de kuilen en dalen, waarin de voetstappen vergleden. Op de duinkammen en in de brokklge grotten van 't als 'n lawine aanschuinend zand, hurkten de paren onder parasols, of ze leien beschut in de spleten, waar zelfs de schaduw in 't zonnegevlam scheen te lichten. Dan, gillend en joelend, driest-uitgelaten, stoeiend of 't 'n wintersche dag was, of ze 'n spelletje moesten verzinnen, om de knokels te warmen, tolde en rolde 'n kluit kinders omlaag van 'n helling. De rokjes der meisjes flapten in spilling om 't gespartel der magere beentjes — de helmen zwiepten en knakten — 't leek om 't gehoepel der lijfjes te dampen — en bij 't plonsen benee in den kuil stoof 't geel-dorre poeier als schuim om 't stuivende haar en de bezweete gezichtjes.

„Je mot stapel weze," zei zij, ouwelijkwijs, zeurig van stem, benepen geluid van 't manufactuurwinkeltje, waarin ze de klanten bediende als moeder boodschappen dee of 't met 't broertje te druk had: „... je het al moeite genoeg om te loope — 't moste mijn kindere weze!... 'k Zou ze rammele dat ze d'r scheel van zagge, om zoo d'r Zondagsche jurke te slonse..."

Jan zee niks. Die had 't endje sigaar, bewaard bij 't snoepen der krieken, weer in de pijp gestoken, en dampte met 't ernstig gezicht van 'n man. Voor 't eerst van z'n leven alleen uit met 'n meissie, 't meissie van de manufactuurwinkel, waarboven zijn moeder woonde, voelde-ie zich met haar hand in de zijne, als de buurlui in 't straatje, die bij dagen als deze in d'r hemdsmouwen op de stoepen zaten, en bij 't geklets van de wijven d'r pijpen bekloven en zware rookbuilen al maar dampende ploften. Omdat moeder geen lust had bij zoo'n hette zich moeilijk te maken en de juffrouw van benee niet van honk kon door 'r jongste kind, dat z'n voet had verstuikt, mocht hij met Sefie 'n luchie in Zandvoort gaan scheppen.

„Jan, pas op Sefie," had de buurvrouw gezeid.

„Sefie, pas op Jan," had zijn moeder gezeid.

En bij 't opwandelen van de twee hadden de vrouwen ze glimlachend nagekeken — groot as ze werden — en parmantig as ze liepen, zij met 'r gestreken jurk en hij met z'n sigaar.

Sjouwen deeën de kinderen de heele week an een stuk — licht dat ze Zondag niet bleven hokken in de muffe kamers, waar ze d'r leven versleten...

De strak-blauwe lucht met de melkbleeke streepen van volken, die de wind had verjaagd en de zon had verdampt, wijdde van 't zilvergeblink van de zee naar de bergruggen van 't duinland. Waar 't gedrang bij de badkoetsen ophield en 't gewandel langs 't strand merkelijk luwde, zag je de meeuwen in scholen gestreken op 't vlammen-spuiende water, en as een 'n schreeuw gaf, of-ie wou zeggen: „smeert 'm, d'r komt iemand!" stoven ze op met 'n zwerm, of 'n hand ze op had gesmeten.

„Gedorie, hoe is 't mogelijk," begon zij na 'n poosje, loom sleep-sloffend door 't nergens stut gevend zand: „dat-ze zwemme en vliege gelijk. Wat makkelijk, hè, as je van alles ken... Watte?"

„'k Zou niet wete wa'k 'r mee an zou motte," zei hij nuchter.

„Nou ik zou wel wille," praatte zij, z'n arm héen en weer slingerend: „...nog al niet fijn, om effen je vlerke uit te slaan, as je 'n boodschap mot doen of as je wil uitblaze voor je in bed stapt. Vannacht was 't zoo heet in de bedstee dat de muur 'r van dreef... En 'n last met de mugge!... As je d'r een stuk had geslage, zat 'r alweer 'n ander je bloed uit te zuige. En as je 't laken over je heen trok, om 'r niet een door te laten, lee je te hijge of je zou stikke..."

„Dan mot je," zei hij, en de baard in z'n keel mèt de pijp in z'n mond, dempte z'n stem, of-ie benee in 'n kelder gebukt stond: „dan mot je vóór je gaat slape je rame maar sluite en je lamp opsteke en de rook van je pijp tegen 't behangsel opblaze..."

„Hèhèhè," lachte zij en 'r zakdoekje wreef langs 'r gudsende slapen: „...'k zie moeder al rooke..."

„Wanneer is je vader gestorve?" vroeg-ie — en ze voelde dat-ie an den dooie dacht omdat 'r van rooke gesproke wier — „hè?..."

„Voor jij en je moeder boven ons woonde... Met September 'n jaar."

„An wat?"

„An z'n hersens... Benauwd, hoor... 'k Dorst nie-eens in de

kamer te komme — en as-ie begon — jesses, jesses! — hieuw 'k me vingers van angst in me oore... Zulleke brokke ijs lee moe op z'n hoofd — maar allemaal niks — in twee dage was-ie 't huis uit..."

Zwijgend liepen ze naast mekaar. En keken de vlakte van 't strand af. De zeilschuitjes, gekuifd tegen den landwind, zwakgeerend naar 't goudvlies van 't water, de spitse kielen gekliefd in 't opbarstend schuim, de zwaarden wijd-af als schuttende schilden, glejen weg in één richting, en van wat 'r an boord was, zag je amper 'n donkerend stipje. IJl, als in nevel verdoezeld, teer-rose, doorzichtelijk-blauw, zoo transparant of 't niet echt was, of de tuit van je lippen 't met 'n zucht weg kon blazen, kroop 'n driemaster voort langs den einder en weer midden op zee, vinnig en fluks, verward in 't slijmrige net van d'eigen rookbuilen, bewoog 't rappe lijf van 'n motor recht op de kust toe.

Toen gingen ze zitten, dicht op 't duin. Links was de volte der menschen, 't dobbelsteentjes-gerei van de koetsen, 't huifjesgewit van de tenten — rechts, de zandbedding, 't meeuwengedrijf en 't eindloos gespiegel der zee. De helmen suizelden zacht en 'n vlinder verdoold uit de sappige kelken van 't vol-rijpe land, klapwiekte en droeg 't flonkrende licht der zon op 'r wuivende vleugels.

Hij, languit, de handen gekromd om 't hoofd, sprak 't eerst nu. De pijp, ingebrand op 't papier, stak in z'n vest bij 't nickel horloge en elk van de schakels van zakje naar zakje blonk met vurig gespartel.

„... As 'k zoo leg, val 'k in slaap..."

„... Ik zal je wel wekke..."

„Ben jij dan niet moei?"

„Ik wor nooit moei..."

„Da's klesse... Je mot maar is trappe as ik, van 's morges tot 's avonds almaar door op de fiets, 't eene vrachie na 't andre... 'k Voel me kuite soms niet..."

„... Nou, ik zou wel wille... Jij komt 'r nog uit... Ik zit geplakt op me stoel in de winkel en mag d'r niet af... 'k Heb gister genaaid an één stuk zakdoeke en sloope en knoopies an blouses... Wat zeg-ie?..."

Hij antwoordde niet. Met de oogen gesloten lag-ie te droomen en 't glinstrende licht dreef rosse vervloeiing in 't donker huis van z'n hoofd.

Met de magere handjes gevouwen om 't hoekig opspichten der knieën bleef ze nog even de roetwolken der stoomboot bestaren en 't zwalpend gefladder der meeuwen, verjaagd door 't dolle geren van 'n hond — toen preciesjes as thuis in 't geschemer van 't straatje, lei ze 'r zakdoek met vier hoeken gevouwen op 't kringelend zand, en 'r hoofd met de vlasblonde pieken, den veter en 't vettige lintje, zakte naast 't zijne in slaap. Ze sliep wel niet, maar 't leek toch zoo. 'r Adem veerde met stillen cadans tegen den hoedrand en 'r gedachtetjes doolden traag en verwezen of 't nacht was en in de keuken naastan de kraan boven den gootsteen 'r druppels liet tekken. Morrege most de vloer van de winkel 'n beurt hebbe en wier de uitstalkast uitgehaald — en most ze op 't leertje voor de ramen an de buitenzij, die vol spinragge zatte...

Lang rustten ze niet. 't Ongewoon gerucht van de stootende branding, 't geblaas en gewoel of 'r 'n stoommachine in de buurt was, èn 't smerig spektakel van stoeiende meiden, die met 'n lawaai of ze gekeeld wieren, pootje baaiden, porde Jan 't eerst wakker. Geleund op z'n elboog keek-ie naar 't mager sproetengezichtje van 't duttende meisje, naar de geelblonde wimpers, de vreemd-donkre lippen, 't loshangend haar en 't opwippend, knolronde kinnetje. Toen, omdat 't gelijk 'm verveelde, blies-ie 'r rook in 'r neus, en lachte zich slap bij 'r proestend verslikken.

Samen bleven ze praten over honderd uit, over de avonturen van zijn dagelijksch leven, hoe-ie de vorige week met z'n fiets geslipt was, met 'n smak dat de kruienierswaren over de keien vlogen, 'n flesch azijn en drie eieren stuk, en hoe-ie z'n knie kapot was gevallen, enne hoe juffrouw van de kruienier je kon pesten as ze met 'r verkeerde been uit bed stapte en hoe-ie an fooien 'n week van over de gulden gehad had... Zij, lekkeruitgerust, met geen winkelschel, die tellekes overging en geen geschreeuw van d'r broertje in de achterkamer en geen gedans van zwarte drajen voor je oogen as je dozijne zakdoeke most zoome, luisterde gretig en zei 'r 'ns 'n ouwe-vrouwtjes-wijsheid

tusschen door en vertelde vertrouwelijkheidjes van benedenhuisje naar bovenhuisje, hoe ze van de winter moe d'r broche enne moe d'r horloge na de lommerd had motte brenge voor 'n kwetantie die geen uitsel mocht lijjen, enne hoe ze toen in de piepzak hadde gezete, zij en moeder, omdat de mensche an wie je pofte — juffrouw Meijer van de hoek — enne juffrouw Wensma van 't Café altijd weer door zeeën dat-ze zouen betale, maar jawel de winkel voorbij liepen...

't Was nou stiller op 't strand. En stiller op zee. De zeilbootjes leien geankerd, 't water had geulen indigo-blauw en groene verweering en op de duinen deeën de menschen minder luidruchtig.

Dicht bij mekaar, hand in hand, praatten en lachten ze, en beluisterden 't ruischen van branding en wind.

Toen gebeurde 't fatale, kwam 't ding van 't noodlot, dat weken en weken, dagen en nachten bedierf.

„Ben jij al ooit?" vroeg hij na 'n gaping in 't gebabbel: „door 'n jòngen gezoend?"

„Nou, Jan..."

„Ben je boos as ik 't doe?"

„Jan, doe niet gek..."

„Effetjes maar en maar één..."

„Nou, Jan..."

Ze dorst niet en lacherde toch — en verzette zich zwak, toen hij 't waagde en met voorzichtige lippen 'n plek op 'r wang zocht...

Maar tegelijk schokte-ie op en zat zoo verdaan of-ie weer van de fiets was gejakkerd.

'n Man, groot en zwaar, 'n man met 'n dik-zwarten snor, die al lang had geloerd — wat of zoo twee apen daar mosten — 'n meissie met loshangend haar en 'n knul nog niet droog achter z'n ooren — had Jan geschopt net toen-ie zich bukte — en schold 'm uit en vloekte en kreeg uit z'n jas 'n boekie, en vroeg de namen van vader en moeder.

En keek ze nog na, terwijl ze angstig en bleekjes den weg naar 't dorp insloegen.

„'k Zee je om niet zoo g e k te doen," verweet ze haast huilend.

„'k H e b je niet gezoend — 'k w o u 't maar doen," zei hij bedrukt, en den heelen weg terug, raakte-ie zelfs 'r hand niet meer an — zóó bang voor de gevolgen as d'r verbaal van kwam — as toen die keer dat-ie links in plaats van rechts had gerejen...

HET GESCHENK

Hard als ze 'r àllemaal voorzaten — tot 'n tikje welvaart had niet één uit 't nest 't gebracht — werd 't 'n getob en 'n prakkizeeren van de andere wereld, om 'n aardigheid te bedenken, 'n oplossing te vinden, waarbij de leege beurzen niet te bezwarend in 't gedrang raakten.

Jet, oudste dochter, die 'r 'n poos 't best aan toe was, vóór 'r man in 't Binnengasthuis lei, had vader 'n nieuwen bijbel met 'n verguld-zilver slot en 'n kleinigheidje van elk van de kleinkinders afzonderlijk willen geven.

Dat kostte niet veel, drong je geen uitgaven op, die je later bezuurde.

Daar most Dirk, zes jaar jonger — drie broers en zusters waren, toen moeder nog leefde, uitgestapt — niks van hebben.

Al schonk je vader 'n bijbel met 'n beslag van massief goud: de ouwe, waarin-ie met moeder samen zooveel jaren had gelezen, liet-ie toch niet ongebruikt. En dan: an 'n bijbel dee h ij, die uit overtuiging — ieder de zijne! — geen stap meer in 'n kerk versleet, om den dooien dood niet mee. Nee, als 'r 'n gezamenlijk cadeau werd gegeven, most 't je instemming hebben. Hij had in de uitstalling van 'n meubelmagazijn, dat alles met dikke twintig procent rabat prijsde, 'n pracht van 'n leunstoel gezien. Bij zoo'n stoel kon je 'n toepasselijk woord „van je laatste jaren in rust slijten..." spreken. De stoel waarin vader nou voor 't raam z'n krant las, hing aan flarden. De veeren staken 'r door...

Marie, tweede dochter, van 'r man gescheiden — 't ging pro Deo, de afkondiging moest nog afkomen, en ze was in goede verwachting van numero vier — had geen trek in 'n stoel. Zóó'n inval kon alleen Dirk hebben! As vader met voorliefde op de veeren zat — niemand dwong 'r 'm toe! — was 't omdat moeder de zitting letterlijk door had gezeten. Dat had-ie haar minstens

tienmaal gezeid. Dee je iets met z'n allen, dan most je bij 'n man op die leeftijd an geen malligheden, maar aan iets nuttigs denken. Nou 't tegen den winter liep, had-ie 'n jas as brood noodig. 'n Winterjas, 'n warme bouffante, 'n paar handschoenen en 'n paar stevige toffels, waren dingen, waaran-ie iets had — en 't viel binnen je bereik.

Piet en Truus, die heelemaal niks te missen hadden — in 't laatste jaar hadden ze zoo'n zorg gekend, waren ze zoo dikwijls naar Oome Jan gekuierd, dat vader ze van z'n pensioentje bij had moeten springen — schopten de grootste bereddering, wouen van geen bijbel, geen leunstoel, geen winterjas weten. Die spraken met meer fantasie en wereldsche bijbedoeling dan geld over 't versieren van de woonkamer met vlaggedoek en sparregroen, terwijl vader sliep en berekenden de onkosten van boerenjongens en aalbessenjenever.

Toen kwam Henk, jongste zoon, die voor de Oost had geteekend, maar de weeldedagen van 't handgeld lang achter den rug had, met 't voorstel — vier dagen voor de groote gebeurtenis — 't werd kort dag! — om vader, voor wien je feitelijk niets kon verzinnen — als-ie z'n pijpje belurkte, was-ie tevrejen — met de photographie van de kinderen en kleinkinderen op één groep te verrassen. Dat was 'n aardigheid, waaraan ieder wat had — hij in de Oost in de eerste plaats...

't Werd na heen en weer gepraat, aangenomen.

Den volgenden dag, Zondag, poseerden ze bij den photograaf. 'r Ontbrak niemand. Zelfs Toon, de man van Jet, Zaterdagavond uit 't Binnengasthuis met 'n baard van je welstand ontslagen, was present. De vrouwen, Marie, Truus en Jet zaten op stoelen in 't midden — de mannen, Dirk, Piet, Henk en Toon stonden 'r achter — Piet, op de uiterste linkerflank met z'n zoon van anderhalf — Henk, in z'n nieuwe uniform, op de uiterste rechterflank met Santje, de jongste schreeuwleelijk van Jet. De resteerende vijf kleinkinderen leunden op den grond tegen de knieën der moeders.

Ze waren precies met z'n veertienen — één meer dan 't ongeluksgetal. En 't was, zei de photograaf, 'n zóó aardige groep, als-ie maar zelden in z'n atelier had gezien.

Maar met de kinders lukte 't niet een-twee-drie. Wimpie van Piet blerde in 't begin de kalk van de wanden, zoo bang als-ie was voor den meneer met de lange haren, die telkens met z'n hoofd onder 't zwarte doek kroop. En toen de photograaf 'n rinkelenden harlekijn boven de camera bewoog om 'm te sussen en de andere kleuters stil te laten zitten, gierde 't eenzelvige kind zoo, dat Truus van 'r stoel op moest staan, om 'm tot bedaren te brengen. 't Hield meer dan 'n kwartier op, en 't werkte zoo op de zenuwen, dat toen 't eindelijk kon beginnen, de een voor, de ander na om 'n woord of 'n zucht in den lach schoot.

Tweemaal mislukte de kiek. Den eersten keer nieste Santje, of ze 'r op gewacht had, toen de photograaf drie wou zeggen, brulde Henk of-ie in mekaar zou zakken — den tweeden keer stond Kareltje van Marie net 'n paar seconden te vroeg op, omdat-ie dacht dat 't klaar was, en omdat Jan van Jet 'm stiekum kneep.

Daar kregen ze allebei 'n draai voor om de ooren, maar toen ze uitgegriend waren, was de kou van de lucht, kreeg de camera ze te pakken, kwiek en handig in de Zondagsche kleeren.

Omdat niemand 'r op „gerekend" had, dat de photograaf, die Dirk best kende, omdat Dirk winkelknecht in de drogistzaak van de overzij was, boter bij de visch zou vragen, schoot Henk twee gulden sekuriteit voor, en beloofde de photograaf dat alles uiterlijk Woensdagmorgen voor tien uur kant en klaar zou zijn.

„Maar als ze nou niet goed uitvallen," zei Dirk voorzichtig bij 't heengaan.

„Dan hoef u ze nièt te betalen," glimlachte de photograaf beminnelijk.

„Da's goeie," sprak Dirk opgelucht.

't Bleef voor grootvader natuurlijk 'n geheim.

Dat wil zeggen: voor 't avond was, kreeg-ie 't van minstens vier te hooren.

Jan van Jet zei toen-ie 's middags met z'n zusje op visite kwam, om 'n balletje en twee centen te beuren:

„... Groova, ik weet wa-je voor je jaardag krijgt, maar je raait 't nooit..."

„Zoo," lachte 't ouwe mannetje, de pijp tusschen de tandenlooze kaken verwrikkend: „is 't mooi, Jan?"

„Nee, groova, me maggen niet klessen..."

„Is 't om te eten...?"

„Nee, je zou d'r je maag an bederven, hahaha!"

„Ken ik d'r in lezen?"

„Dat ken je..."

„Ken ik d'r op zitten?"

„Dat ken je, hahaha!"

„Ken ik 't antrekken?"

„Nee, dàt ken je niet..."

„Nou, nou, dat raai 'k niet," lachte 't mannetje vergenoegd.

Toen, 't geheim niet langer meester, en in de hoop dat de twee centen, die-ie Zondags vast kreeg, 'r drie zouen worden, liet Jan i e t s van 't raadsel los.

„We hebben d'r allemaal, vader, moeder, tante Marie, tante Truus, oome Dirk, oome Piet, oome Henk in z'n uniform — en wij méér as 'n hallef uur voor motten stil zitten..."

„Zoo," knikte groova: „en komt 'r 'n lijssie om?"

„Dat mag 'k niet zeggen," weerde 't kind af.

'n Uur later kwam Henk 'n borrel drinken.

„Nou, vader," zei-ie: „je zal 'r Woensdag van opkijken! Zoo iets heb-ie nog nooit in huis gehad... Jet wou je 'n nieuwe bijbel geven, Dirk 'n stoel, en Marie 'n winterjas... Daar heb 'k 'n stokkie voor gestoken, omdat je d'r toch geen plezier in zou hebben... Toen heb ik gezegd... Maar dat zal je zien... Als je 't weet, is de aardigheid 'r van af..."

„'k Wed 'r om," lachte de ouwe man: „da'k 'r de reuk van heb..."

„Daar doe 'k wat om!" schreeuwde de koloniaal: „al prakkizeer je 'n dag en 'n nacht..."

Even zat vader achter 't blauwe gewalm van z'n pijp te spinnen — toen sloeg-ie den spijker op z'n kop.

„'t Wordt," rekende-ie voor de vuist: „'n vierkant ding met acht en twintig oogen, acht en twintig handen, acht en twintig ooren en veertien monden... Brand 'k me, hahaha?"

„Verroest!" zei Henk: „hebben ze lange tongen gehad!... Nou, ben je d'r mee in je sas?"

„'k Had je net willen zeggen," babbelde vader: „dat je je most laten portretteeren voor je na de Oost gaat, want terugzien doen wij mekaar zoo gemakkelijk niemeer..."

Ook Dirk en tante Jet maakten dienzelfden dag toespelingen op de groote surprise, keken teleurgesteld, toen ze merkten, dat 'r gekletst was geworden, maar nou 't geen geheim meer was, werd 'r van alle kanten met 'n opgewektheid over doorgeslagen, als bij den bijbel, den stoel en de winterjas nooit 't geval had kunnen zijn. De familiegroep was 'n cadeau voor iedereen, voor vandaag en voor de toekomst. Vader kreeg 'n groot exemplaar in 'n lijst — zij 'n kabinet. De verwachting hoe 't 'r uit zou zien, prikkelde ze van groot tot klein, werd 'n ongewone voorpret...

Dinsdagavond, toen groova vroeg op stok was gegaan — tegen laat opblijven kon-ie niet, en nou-ie op 't punt was zeventig te worden, allerminst — versierden Dirk, Piet en Henk de woonkamer dat 't 'n lust was.

Langs de randen van 't plafonnetje hingen ze vlaggedoek en sparregroen, of 't 'n bruiloft moest worden. Over 't spiegeltje met z'n tranige bladders bonden ze 'n bordpapieren schild met door Truus geknipte zilveren letters:

God geve U nog lengten
van jaren in
het midden van Uwe kinderen en kleinkinderen!

— en om de leuning en de armen van den stoel, waarin moeder dood was gebleven, wonden ze 'n slinger van papieren rozen.

Om 'r den ouwen man niets van te laten merken, liepen ze op d'r sokken, en om 'm met 't gehamer niet wakker te maken, deeën ze alles met zooveel haarspelden, dat Jet en Marie voor schandaal de straat op moesten toen 't klaar was.

't Zonnetje scheen den ochtend van 't feest tegen de tullen gordijnen, beplaste de bloemen op de kozijnen zoo gul en smakelijk, da-je vanzelf in de stemming kwam.

Maar de kamer bij dag met de tropeeën rood-wit-en-blauw, de bossen sparregroen en den wachtenden stoel, maakte je drònken...

Om negen uur kreeg vader op z'n bed 'n kom thee met twee boterhammetjes — beneden mochte-ie eerst komen, als 't portret 'r was — 't portret, dat bij Dirk bezorgd zou worden vóór tien uur, als de photograaf z'n woord nakwam — en dat dee-ie natuurlijk!

Nou wachtten ze kompleet in d'r beste kleeren en Jan van Jèt repeteerde 't gedicht dat-ie op moest zeggen, zoo als groova de trap afkwam. Je hoorde 'm boven op en neer stappen — 'n paar maal had-ie al geroepen of-ie opgesloten moest blijven — of ze 't nog lang maakten.

Toen, op slag van tien, stapte Dirk 't voortuintje binnen — met leege handen en 'n gezicht als 'n oorwurm.

„Hebt-ie 't portret niet meegebracht?" riep Jet paf van schrik: „het-ie 't niet gestuurd...?"

„Hè-je niet bij je, Dirk?" zei Marie, verbouwereerd: „...geef dan asem!... Wat sta je...?"

„De beroerling..." snauwde Dirk, en z'n vuisten balden zich, of-ie iemand te lijf zou gaan: „het 't onder rembours gestuurd..."

„Onder rembours?"

„Onder rembours!"

„Onder rembours," herhaalde de knecht uit de drogistzaak: „onder rembours, terwijl-ie 't bij me zou laten anreiken! Je zou 'm de tanden uit z'n mond slaan... Of ik d'r met de centen vandoor zal gaan..."

„Ha-je 't dan niet kennen betalen...?" vroeg Truus met de onnoozelheid van 'n wildvreemde — of ze van niks wist — en of ze zelf niet 't voorbeeld van alles op z'n beloop te laten — en pas te dokken as de photographie d'r w a s — had gegeven: „...wij stáán toch onze portie..."

„Wat weerlicht!" beet Dirk van zich af: „loop jij met zooveel in je zak?... Wou je da'k 'n greep in de toonbankla had gedaan...?"

„Jessus, Jessus," klaagde Toon: „dat het niemand kennen ruiken...! Het-ie niet waar we allemaal bij waren gezeid da-we

niet hadden te betalen, as ze niet goed waren uitgevallen??... Onder rembours!... Je koopt toch geen kat in 'n zak..."

„Nou, dat wordt 'n verrassing," gromde Piet, die zich de minste zorg over de centen an had getrokken.

Met kwam Henk oploopen.

„Nou, waar is-ie?" vroeg-ie met de belangstelling van den man, die 't idee had gehad — en 't statiegeld had betaald.

„We kennen d'r na fluiten," zei Jet: „de adder het 't onder rembours gezonden..."

„En...?"

„En niks!" nijdaste Dirk: „ik hàd geen zeven-en-twintig gulden vijftig... Toe het de vent van de post 't weer meegenomen..."

„Wel allemachtig!" verweet de koloniaal: „...jij was toch zoo góéd met de kerel... Jij zou 't toch in orde brengen..."

„Wat weerlicht!" keef Dirk: „heb ik de vent an 'n touwtje?... 'k Ben nog bij 'm angegaan... Was d'r niet!... Komt eerst vanmiddag boven water... As jullie je portie betaald hadden, had ik geen bezopen figuur geslagen..."

„Jij ken mijn niet wijsmaken!" vlamde de koloniaal op: „dat as je gewild had..."

„Groeit 't bij jou op je rug?" viel Dirk driftig uit: „as we 'n stoel hadden gekocht, had 'k geen g e s l o t e n pak voor me neus gekregen!"

Toen, midden in 't krakeelen der stemmen, piepte de deur.

Groova, die drie-, viermaal aan de trap had staan roepen, of-ie eindelijk m o c h t, en van 't ruzie-geluid niks begreep, glimlachte de kamer in.

„As jullie me vergeten," sprak-ie de vijandige stilte toe: „mag ik wel 'n kijkje nemen, watte?"

Hij had zich lekkertjes geschoren, 'n schoon frontje en 'n witte das angelegd — hij smookte de nieuwe houten pijp, die Jan 'm as eerste cadeau, bij z'n ontbijt, op z'n bed had gebracht — keek met vochtige oogjes de kamer-verheuging, 't vlaggedoek, 't sparregroen, den versierden leunstoel af.

„Wel gefeleseteerd, vader," zei Jet, 'm op de twee perkamentwangetjes zoenend: „en nog lengte van jaren!"

En de andere dochters en de kinders zoenden 'm — en in den

stoel met de papieren rozen las-ie den wensch met de zilveren letters op 't bord over den spiegel — en met 'n dik-bevende stem knikte en dankte-ie voor de attentie — en zat in afwachting waar 't gróóte geschenk bleef.

Toen hoorde-ie van zes kanten tegelijk van 't ongeluk — van de judasstreek van den photograaf.

Maar tegen den avond was alles weer goeie, omdat de jubilaris, om z'n zoons en dochters niet in den piepzak te laten — en ze de kroon niet van d'r hoofd te laten nemen, 'r wat 't tekort kwam z e l f bij had gelegd.

In deze serie zullen o. a. verschijnen:

Dodinette – De Complimenten van Henk / Voetje – Zalig dagje buiten – Carnegie / Het Raadsel – Schaduwspel – Klein Verraad / Angstig geheim achter het bed – Het Wonderhok – Sprookje van 't lichtende hart / Van Liefde en tanden – Eerste Geschenk I/II / Open brief aan een dief – Zomernacht – Fata morgana

WILT GIJ ONTSPANNING?

LEES DAN EENS ONZE GEÏLL. NOVELLEN-SERIE VAN

„AVONTUUR EN MYSTERIE"

Prijs f 0.35

De Gestolen Gouvernante door Seton Cross
Het geheim v. d. Vergift-Ring door Hargreaves
Een Gevaarlijke Onderneming door Ralph Sterling
Een Verkochte en betaalde vrouw door Ceril Hougston
Het Geheim v. h. Woonschip door Bruce James
De Spion door Beatrice Graham
Het Gestolen Diamanten Halssnoer door Fl. Hodgkinson
Een Gevaarlijk Reisje door Vere Campbell
Valsch Beschuldigd door Everett Green
Gered uit de handen van een koppelaarster door Frank Everton
Gewetenswroeging door Frances Brown
Zijne Geheime Vrouw

De 95 cents Spannende Roman-Serie

E. Phillips Oppenheim, **De Hand der Tragedie**
E. Phillips Oppenheim, **Het Geheim van Bernard Brown**
Guy Boothby, **Een Wanhoopsdaad**
Guy Boothby, **Het Egyptische Monster**
Hawley Smart, **Valsche Kaarten**
Hawley Smart, **De Fatale 13 Negens**

WILT U FILM-ACTEUR (ACTRICE) WORDEN?

Een hoogst interessant werkje, niet alleen voor hen die voornemens hebben voor de film te willen werken maar ook voor iedereen die wel eens weten wil hoe dat filmen eigentlijk gebeurt.

Prijs f 1.25

★

MODERN-BANDIETISME

Hoe ze Berooven, hoe ze Moorden

door

VILLIOD

Intern. DETECTIVE

Geautoriseerde vertaling van Jhr. R. H. G. Nahuys

Een buitengewoon werk waarin de psychologie van den misdadiger wordt geanalyseerd. Tevens doet de schrijver een weldaad met zijn werk omdat hij ons den weg wijst hoe men aan het schrikbewind der misdaad kan ontkomen.

Prijs f 1.90

Bovenstaande uitgaven zijn in een schitterende kleuren-omslag uitgevoerd

Alom verkrijgbaar

N. V. A. W. SEGBOER'S UITGEVERS-MAATSCHAPPIJ

HAAG

Heyermans' Camera

Levens-schetsen

door

Herman Heyermans Jr.

(S. Falkland)

Juweeltjes van Literatuur

die men telkens zal herlezen en inleven. Het zijn korte diepergaande meesterstukjes zooals wij er in onze literatuur niet veel kunnen aanwijzen.

Prijs per deeltje f 0.25

Dodinette
Het Raadsel
Pour tant d'Amour
Angstig geheim achter het bed
Van Liefde en tanden
Open Brief aan een Dief
Voetje
Intiem Diner
Hoog Bezoek
Vrede-stichter
Muziek en magere lapjes
Kiekjes uit een stil straatje
Dubbel Graf

201037_024

heij011came04

Camera. Levensschetsen: Pour tant d'amour